

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/955-2/2016
Érkezett:	2016 JÚN 09.
Példány:	2 K. Leicóroda:
Melléklet:	2 db 5

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Indítvány kiegészítése

a IV/955/2016. számú ügyben.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

indítványozó – kívül jelzett és már igazolt jogi képviselőm útján – a T. Alkotmánybíróság felhívására a **IV/955/2016.** számú ügyben az alábbi

kiegészítést

terjesztem elő.

1./ Az ügy előzményei a körben is kiemelt jelentőséggel bírnak, hogy közel 10-12 ún. Szabadság téri tüntető ellen folyt büntetőeljárás falfirkával elkövetett rongálás vétségének vádja miatt, a Kúria pedig büntető elvi döntést is hozott 5/2016. számon. Azonban mivel tárgybeli magatartásommal azonos cselekvések – amelyek eljutottak a Kúriáig - büntetőjogi szempontból nem tényállásszerűek, így a büntetőbíróság részéről további vizsgálatot nem igényeltek, így a Kúria az alapjogi kérdéseket már nem vizsgálta.

2./ A konkrét alapjogi sérelem körében a szólásszabadság, mint alapvető jog korlátozását azért fejtettem ki az indítványom szerinti módon, ugyanis a támadott bírói döntés nem azzal sérti a hivatkozott alapjogomat, hogy nem ismerte fel az eljáró bíróság az alapjogi kérdést, és nem tett eleget alapjogvédelmi feladatának, hanem azzal sérti hivatkozott jogomat, hogy arra a téves jogi álláspontra helyezkedett az eljáró bíróság, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz fűződő jogomnak meg kell hajolnia az építési ponyva tulajdonosának tulajdonjoga előtt, a szólásszabadságomnak engednie kell tárgybeli esetben a tulajdonjogot védő törvénnyel szemben. A támadott bírói döntés azért sérti az Alaptörvényben biztosított jogomat, mert tárgybeli esetben a véleménynyilvánításomat alapjogi védelemben kellett volna részesíteni a ponyva tulajdonosának tulajdonjogával szemben.

A 7/2014. (III.7.) AB határozat értelmében a szólásszabadságnak csak kivételes jelleggel kell engednie más jogokkal és alkotmányos értékekkel szemben, és az azt korlátozó törvényeket is megszorítóan kell értelmezni. Tárgybeli eset nem kivételes eset, ugyanis a közlés nem csak verbális módon, hanem felirat elhelyezésével is történhet, magatartásomat károkozási szándék nem vezette, továbbá az a felület, amelyen a közlésemet elhelyeztem, nem az épített környezet része, nem műemlék, továbbá a közlésem nem volt túlzóan sértő, megalázó jellegű, nem tartalmazott tiltott önkényuralmi jelképet.

A támadott bírói döntés szembehelyezkedik a korábbi alkotmánybírósági döntésekkel, és a joggyakorlattal. Egy ilyen tartalmú döntés engem öncenzúrára készítet, a társadalom tagjainak pedig azt üzeni, hogy ha büntetőjogi eszközökkel nem is, azonban szabálysértési eszközökkel szankcionálásra kerül minden hasonló magatartás. Pedig én csak a közügyek szabad megvitatása során egy alapjogomat gyakoroltam.

Álláspontom szerint a szabad véleménynyilvánítás körébe esik az, hogy véleményemet akár a tárgybeli módon is kifejtthessem egy sokak szerint és szerintem is politikailag motivált

történelemhamisítást megvalósító, sokak érzékenységet sértő „emlékmű” megépítésével kapcsolatban. Közlésem nem csak az egyéni önkifejezésem része volt, hanem mivel közügyben született, egy társadalmi vita részeként, ezért hozzájárult a társadalom tagjainak tájékoztatásához, segítette az egyén saját álláspontjának kialakítását, tehát közlésem a *demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás* része volt, amelynek gyakorlását az Alaptörvény biztosítja. Ezen jogom gyakorlását és egyéni önkifejezésemet sérti a támadott bírói döntés.

3./ Ahogyan azt indítványom bevezető részében is kifejtettem, az eljáró bíróság olyan kiterjesztően alkalmazta a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (Szabs. tv.) 177. § (1) bekezdés b) pontját, ami nincs összhangban az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében elismert véleményszabadságból fakadó követelményekkel. Az eljáró bíróság egy közérdeklődést és társadalmi vitát kiváltó ügyben, egy hetek óta tartó politikai demonstráció során tett véleményt kifejtő magatartásom vonatkozásában jogsértést állapított meg, amely sérti az Alaptörvényben garantált szabad véleménynyilvánításhoz fűződő jogomat. Tárgybeli ítélet véleménynyilvánítás szabadságát szűkítően értelmező tartalma álláspontom szerint felveti a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét, ezért kérem alkotmányjogi panaszom befogadását és elbírálását.

A szabálysértési törvény hivatkozott részének kiterjesztő, valamint az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésének szűkítő alkalmazása sérti az indítványomban hivatkozott jogomat azzal, hogy eljáró bíróság fel nem ismerte, hogy véleménynyilvánításom a véleménynyilvánítás szabadsága védelme alatt áll, így a sértett tulajdonhoz fűződő joga mint alapjog korlátozható.

Egy építési ponyván feliratot elhelyező magatartásomat az eljáró bíróság a szabálysértési törvénybe ütközőnek tartotta, és szankcionálta, ez pedig sérti a szabad véleménynyilvánításhoz fűződő alapjogomat.

Ahogyan azt indítványom 6. pontjában is kifejtettem, elsődleges álláspontom e körben az, hogy a sértett tulajdonhoz való joga nem sérült, ha pedig megállapításra kerülne a tulajdonhoz való jog sérelme, ez esetben álláspontom pedig az, hogy a korlátozás szükséges és arányos volt. Azonban ezen alapjogi kérdéskört sem vizsgálta, és nem vonta mérlegelési körébe az eljáró bíróság.

4./ Az eljáró bíróság alaptörvény-ellenesen jutott arra az álláspontra, hogy tárgybeli magatartásom rongálással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés. Az eljáró bíróság ezen jogi álláspontját arra alapította, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint egyik Alaptörvényben biztosított alapjog gyakorlása sem járhat egy másik alapjog indokolatlan sérelmével.

Az eljáró bíróság fel nem ismerte, hogy a közlő szabad véleménynyilvánításhoz fűződő alapjoga szinte minden esetben más alapjogával konkurál, a legtöbb esetben az emberi méltóságból származtatott személyhez fűződő joggal, és attól még, hogy tárgybeli esetben a tulajdonhoz fűződő jogot sérthette közlésem módja, ez nem különleges eset. Nem lehet arra eredménnyel hivatkozni, hogy másképpen is kifejezhettem volna véleményemet.

A szabad véleménynyilvánításhoz fűződő jog és például a jó hírnévhez fűződő jog konkurálásánál sem helyezkedik arra a joggyakorlat, hogy azért jogsértő a közlő magatartása, mert fogalmazhatott volna másképpen, burkoltabban, kulturáltabban, kevésbé sértő vagy túlzó módon. Mindig lehetne szebben, jobban, körültekintőbben fogalmazni, mint ahogyan én is kifejezhettem volna más módon is a véleményemet, azonban akkor és ott, a társaimmal együtt ezt tartottam a legcélszerűbbnek és leginkább figyelemfelhívónak azzal, hogy kárt nem akartam okozni, tudatom át nem fogta, hogy építési ponyván elhelyezett feliratom kárt okozhatna, továbbá kiemelten hivatkozom arra, hogy nem volt sértő a felirat tartalma.

5./ Tisztában vagyok azzal, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának gyakorlása nem korlátlan. Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése szerinti véleménynyilvánítás szabadsága korlátozására azonban az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése értelmében csak más alapvető jog érvényesülése, vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával kerülhet sor. Álláspontom szerint egyrészt magatartásom nem irányult más alapjogának megsértésére, másrészt szabálysértési felelősségem megállapításával úgy korlátozta az eljáró bíróság alapvető jogomat, hogy az feltétlenül szükséges nem volt, az elérni kívánt céllal nem arányos, és nem járt az alapvető jogom lényeges tartalmának tiszteletben tartásával.

A személyiségvédelemhez hasonlóan a tulajdon jogi védelme is korlátozható. Fentiekből pedig az következik, hogy **a tulajdonjoggal szemben is csak kivételes jelleggel kell engednie a szólásszabadságnak.**

Álláspontom szerint azért sérti az indítványban hivatkozott jogomat a támadott bírói döntés, mivel annak ellenére állapította meg szabálysértési felelősségemet, hogy a közügyek szabad megvitatása, mint alapjogom gyakorlása során kifejtett magatartásom a sértett tulajdonjogának védelmét szükséges és arányos mértékben korlátozhatta. Álláspontom szerinte a tűrés korlátot át nem léptem, így a büntetőjog vagy a polgári jog által értékelendő jogi sérelmet magatartásom nem eredményezett.

Azt hozzátéve, hogy bár a sértett nem állami szerv, azonban a végrehajtói hatalom megbízásából járt el, a saját döntése volt, hogy tárgybeli kivitelezési munkát elvállalja és megépíti azt a szobrot, amely ellen társaimmal tiltakoztam, és amely szobor építési területe határára egy építési ponyvát húzott fel, így neki mégis osztania kell a végrehajtói hatalom jogi sorsát, és nagyobb türelemmel kell tűrnie a véleménynyilvánítás tárgybeli formáját, módját is.

Véleménynyilvánításom fókuszában a szobor építése, mint közügy állt, és nem a sértett azzal, hogy a sértett az állami megbízásból fakadóan könnyebben tudta volna pótolni a feliratokkal „rongált” ponyvát – ha akarta volna, de nem dobta ki, hanem a későbbiekben is használta -, mint más piaci szereplő

Fentiek jogi helyessége álláspontom szerint levezethető a 7/2014. (III.7.) AB határozat (57) bekezdéséből.

A közügyek szabad megvitatását biztosító alapjogom gyakorlása a végrehajtói hatalmat és a politikai döntéshozókat kritizálta, és ennek közlési módja volt a felirat elhelyezése. A véleménynyilvánítási szabadság alapvető célja annak a lehetőségnek biztosítása, hogy az egyén mások véleményét formálja, meggyőzzön másokat saját álláspontjáról. A véleménynyilvánítás szabadsága ezért általában mindenféle közlés szabadságát magában foglalja, mégpedig függetlenül a közlés módjától és értékétől, erkölcsi minőségétől és többnyire valóságtartalmától is. [36/1994. (VI.24.) AB határozat]

Kelt Szombathelyen, 2016. június 06. napján

